komik
SOSYAK
HUYSUZ VE TATLI DERGİ

Sayı: 1
17 Aralık
1999
CUMA

300 bin TL
(kdv dahil)

OY AVRUPA BİRLİĞİ OY!..

Bir karamboldür gidiyor. Çeyrek yüzyılı aşkın bir süredir beklenen düş, Avrupa Birliği'ne aday olma hakkı, sonunda gerçekleşti. Devletimiz, hükümetimiz, birçok köşe yazarımız çiftetelli oynuyor. Yeni Dünya Düzeni'nde ülkemize biçilen rol Ortadoğu ve Türki Cumhuriyetleri'ndeki başta petrol olmak üzere, tüm zenginliklerin korunması ve kollanması, kurda kuşa yem olmaması, emperyalistlerin dışında başka bir yere akmaması. Türkiye, global düzenin bekçi Murtaza'lığının karşılığı olarak, kendisine verilen dış kapının mandalı payesine saftirik çocuklar gibi seviniyor.

Amerika'da anarşistinden lezbiyenine, çevrecisinden kamyon şoförüne, marksistinden öğrencisine büyük bir kitle kapitalizme karşı gösteri yaparken, bizde en çok canı yanan üretici kesim hala maaşlarına yüzde üç-beş zam yapılsın diye canavar maskeleri, davul zurna eşliğinde halaylar ile mitingleri karnavala çeviriyorlar.

Öyle bir kafa karışıklığı var ki ortada. Anlı şanlı ve elbette solcu yazarlarımızın bir kısmı globalizmin kimsenin söylemeye cesaret edemediği bir komünizm olduğunu savunurken kimileri de öpsün ama fazla acıtmasın mantığıyla kapitalizmin ıslahı üzerine yazılar döktürüyorlar.

İnsanın çokuluslu şirketler elinde maskara olacağı, insanın ruhunun yerden yere vurulacağı, insanın külli ıskalanacağı katıksız kapitalizme bir an önce ulaşabilmek için bunca göbek atmanın manası ne?

Avrupa Birliği'ne üyeliğe ülkemizde neredeyse karaparacılar, çeteler ve işkenceciler dışında karşı çıkan yok gibi, paradoksu görüyor musunuz?

Kapitalizm ne iflah olur, ne de ıslah. Aganigi naganigiye gelmeyelim. Türkiye "evin beslemesi" olmaktan çıkmalı. "Dünyayı anlamak değil, onu değiştirmek lazım."

Postmodernizmin bile tartışıldığı ortamda sorunlarımız hep klasik. Allah'ın bildiğini kuldan saklamayalım. Çeteler, enflasyon, işsizlik, deprem, zamlar, kişilik erozyonları, bunalımlar... Yıllardır boğuşup duruyoruz bu sorunlarla. Kimileri yenildi ve bunun edebiyatını bile yaptı, kimileri değişti ve metamorfozunu kutsadı, kimileri içe kapandı ve perdelerini çekti, kimileri ise ayakları yere basmayan sözde bir anarşizmle isyan etti, "karşı"ya bile "karşı" oldu. Biz ise silahlarımızı toprağa gömmüş, öylece bekliyorduk. Hatta sinsice sırıtıyorduk. İşte zamanı geldi artık. Piyasadayız. Lafı hiç oraya buraya çekmeye gerek yok. Mizah yapmaya uğraşıyoruz. Çünkü mizah hem yıkıcıdır, hem paylaşımcıdır, hem de simsıcaktır. (Çok iyiydi abi be!)

Sayımız çok değil. Bir avuç insanız. Kafa kafaya, kalem kaleme verdik, kağıtların girtlağına sarıldık. Boğuşuyoruz. Bakalım neler çıkacak ortaya?

Dergimizde (İsminin SOLAK olduğunu söylemiş miydim?) tanıdığınız bir çok yazar-çizer var. (Onlar kendilerini bilirler) Bunun yanı sıra yeteneklerini koltuklarının altına sıkıştırıp güle oynaya aramıza katılan gençler de var. Ve hepsinin yaptıkları yapacaklarının garantisi gibi görünüyor.

Biraz da teknik nedenlerle maalesef 16 sayfa olarak çıktık. Birçok karikatür, yazı ve çizgi romana yer veremedik. En kısa zamanda 20 sayfaya çıkmayı hedefliyoruz. Sizi bilmeyiz ama bu haliyle dergi bizi kesmedi.

Şartlarımız biraz olumsuz ama bu sizi ilgilendirmez. Derginin içeriği önemli. Aklınıza yatan bir dergiyse, okuduktan sonra birilerine fısıldayabilirseniz bize yeter. Bir de katılım istiyoruz. Karikatür, yazı ve eleştirilerinizi kendinize saklamayın.

Son olarak; şikayetlerinizi bize memnuniyetinizi dostlarınıza bildiriniz. (Bildirin ama, yan çizmeyin)

Derdimizi anlatabildik mi bilmem? Çok uzatmayalım. Gelin hep beraber bir dergi çıkaralım. Paylaşmak ve dayanışmak çok eskide kalmış ve unutulmuş kavramlar değildir. Gözünüzü açın. **Hoşçakalın.**

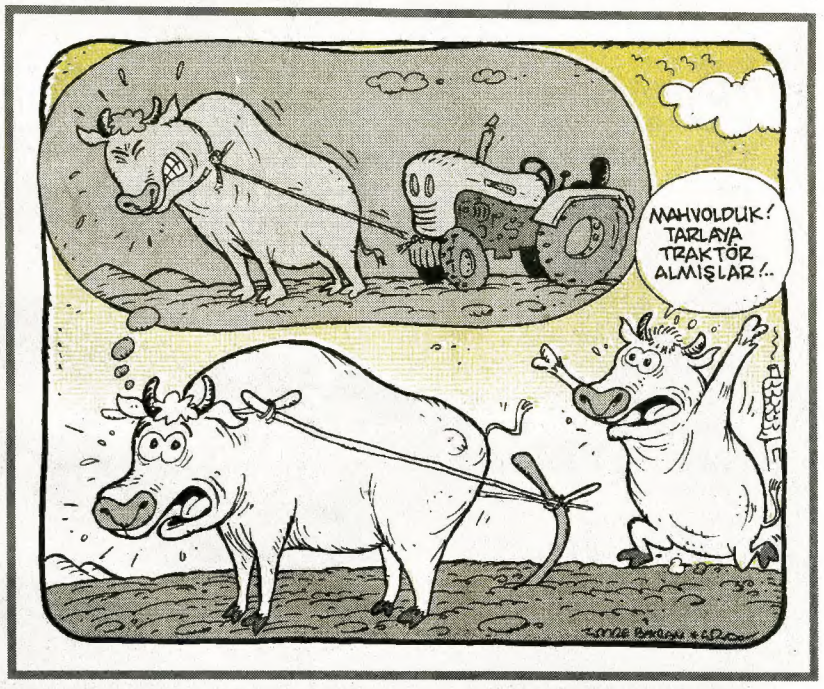

KAPAK KONUSU AYNEN DEVAM EDİYOR...

● Tosun Sağlık Bakanı Osman Durmuş, Hürriyet Gazetesi'ne yaptığı açıklamada; "Aynaya baktığımda ben de kendimden korkuyorum" dedi...

Felsefi çözümleme yöntemi:

"Olmayana ergi"den esinlenne hem üçlü hem güçlü hükümetimiz yeni bir yöntem icat etti: "Olmayana vergi". Olmayana vergi kısaca, vara yoğa, boka püsüre, ölmüş eşşeğe ve eşşeğin hayattayken yediği ota vergi koymak olarak açıklandı. Ekonomi uzmanları konuyla ilgili olarak "Yürü bayırın gülü" açıklamasını yaptılar.

T. ÖZTÜRK

● Hükümetin Silifke Akkuyu'da kurmayı planladığı nükleer santralı protesto eden "Nükleer Karşıtı Grup"a polis saldırdı.

BELLİNİ'NİN ÜNLÜ FATİH SULTAN MEHMET TABLOSU TÜRKİYE'DE...

ALTINCI İMPARATOR FATİH SULTAN MEHMET

DARBELER MUHTIRALAR ONU DURDURAMADI, ŞAPKASINI ALIP GİTTİ AMA HED DEFASINDA YİNE GERİ DÖNDÜ... O HEP İKTİDARDA KALDI... SON İMPARATOR: SÜLEYMAN DEMİREL

● Ramazan cinayetleri başladı... Adana'da bir zat-ı muhterem, Müslüm Gürses kaseti dinleyen komşusuna; "Müslüman adam oruçluyken müzik dinler mi?" diyerek pompalı tüfekle saldırdı...

SEKS DÜŞKÜNÜ BURHAN İLE İSTEKSİZ KARISI NURHAN

Musa Derya

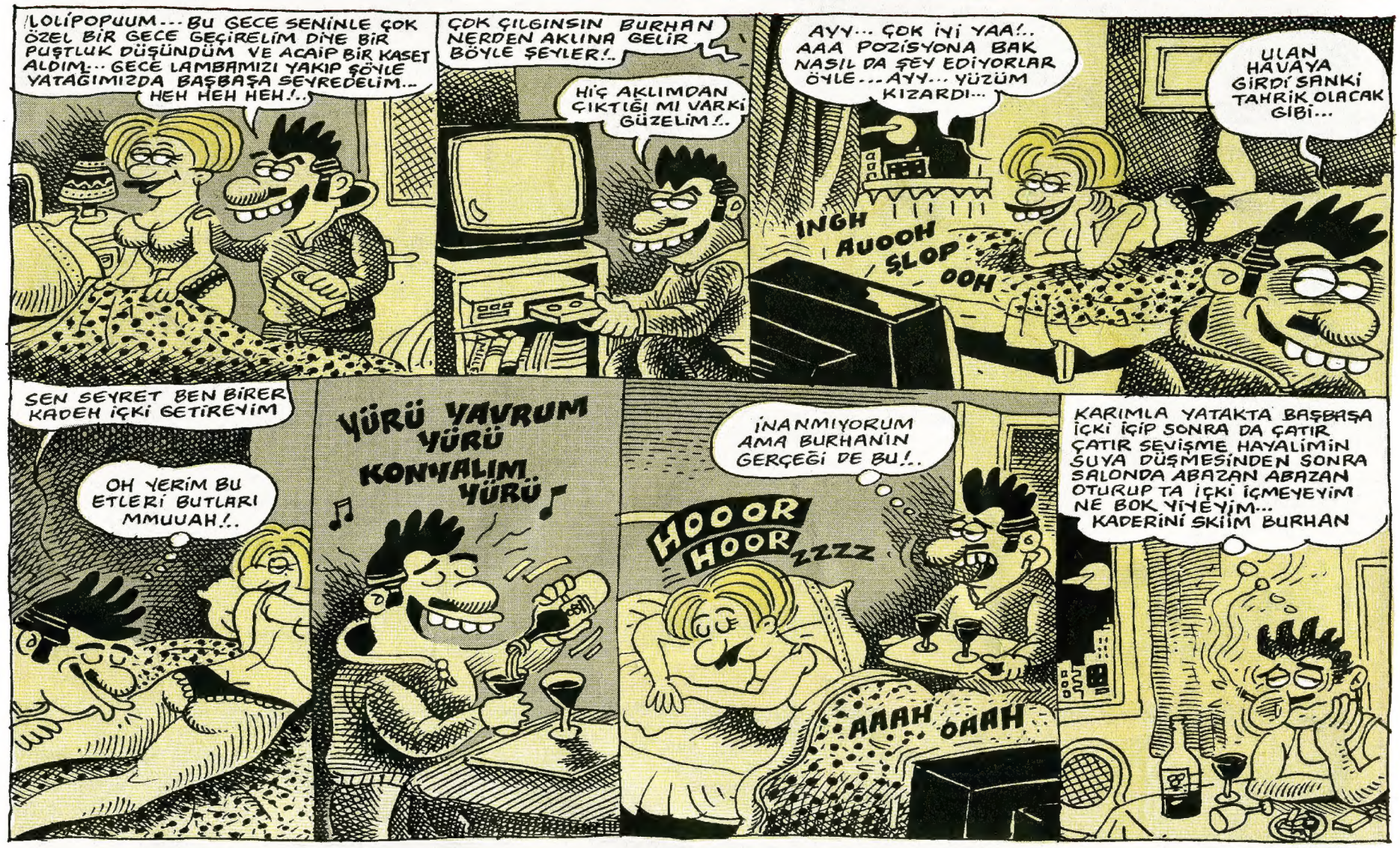

Tüketim çocuğu TAYFUN ile babası

Musa Gümüş

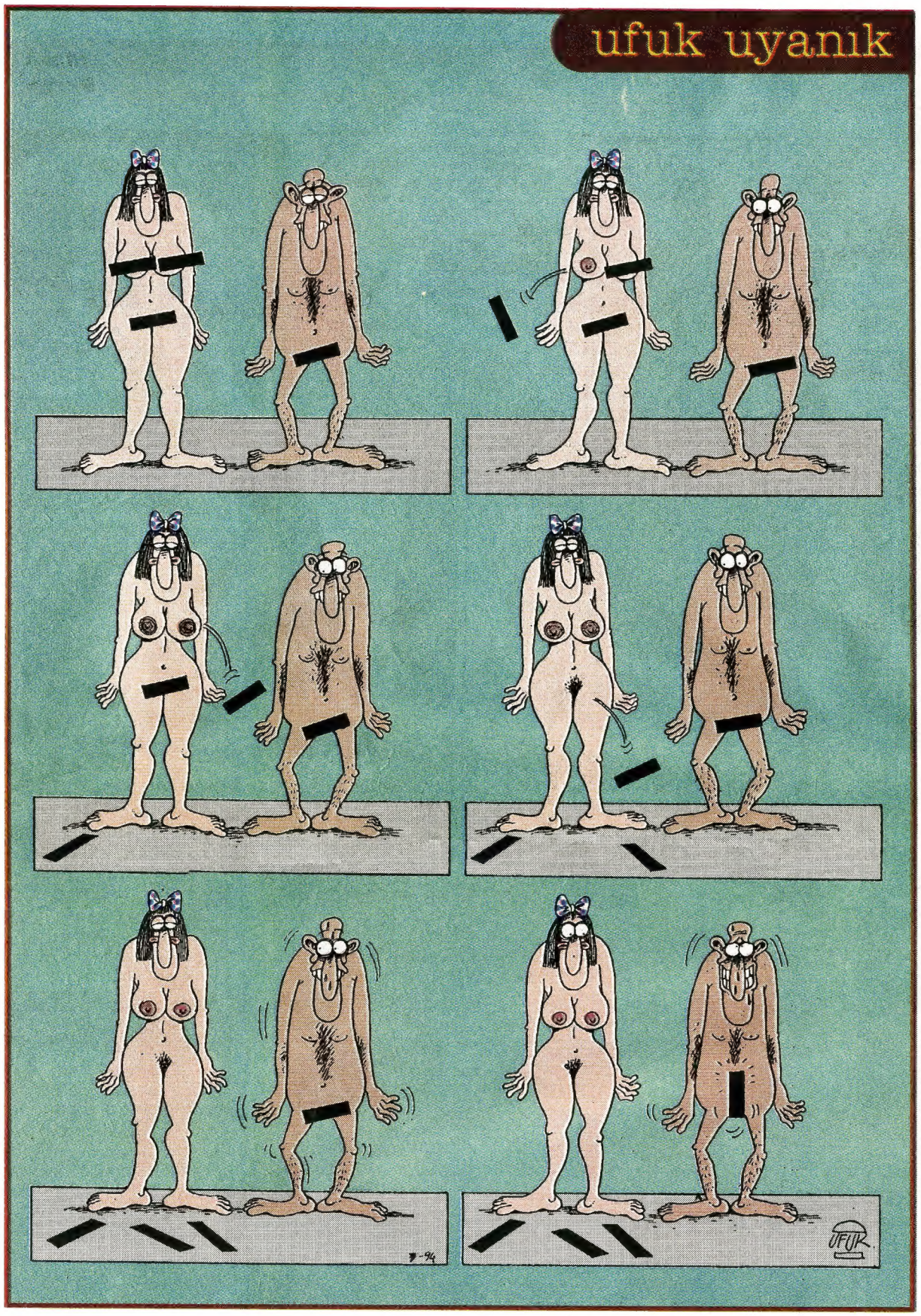

İSİM BABASI

KATOZ HAYRİ

-Hayri abi, hürmetler...

-Kısa kes lan, mevzuna gir!..

-Abi sinirlisin galiba, biz gidelim istersen...

-Lan uzatma!..

-Tamam abi!.. Bi türkü var da, oraya bi laf lazımdı, onun için gelmiştik...

-Nasıl bi içeriği var bu türkünün?..

-Şimdi şöyle... Bi adam var, böyle hava atar gibi bi durum yaratıyo ama kimse yemiyo... Anlatabiliyor muyum abi!..

-Dur bakalım... Türkü iyidir, cıstak cıstak sevmem ben...

-Sağolun abi...

-Dur dur... Ne dedim ben?..

-Sevmem dedin abi...

-O diil lan, ondan önce...

-Cıstak!..

-Hımm... Tak kısmı iyi... Koz olarak dursun... Ne? Koz mu dedim?!. Koztak... Koz-tak...

-Abi?!.

-Sus!.. Koztak biraz sert... Kostak yapalım...

-Vay be... "Boşa kostaklanma, kostak değilsin balam..." Şahane oldu abi, borcumuz?

-Borcun yok gülüm, inceden ikile!...

●●●

-Hayri abi...

-Buyur gülüm...

-Abi, ben boğa güreşçisiyim, güreştiğim hayvana bi isim lazım... Mümkün mü acaba!..

-Ulan lavuk!.. İsim zaten kabak gibi ortada... Boğa de gitsin!...

-Vay be!.. Doğru ya... Nasıl da düşünememişim...

-Çıkıyo böyle saflar bazen...

-Nasıl?!..

-Hadi Naş! Naş!

●●●

-Hayri abi...

-Ne lan bu kalabalık!.. Dağılın lan!..

-Abi lütfen...

-Biriniz konuşsun... Kafamı şişirmeyin...

-Abi, biz arkadaşlarla bi orkestra kurduk... Bizim orkestraya bi isim bulur musun lütfen?..

-Ulan hepinizde fular var, siz fular manyağı mısınız? Hıaa?!.

-Fular... Manyak... Abi!..

-Fular manyağı orkestrası olsun sizin adınız...

-Ama abi, karizma zedelenir... Manyak falan...

-İyi, o zaman filarmoni orkestrası olsun... Nasıl?.. Beğendiniz mi?..

-Bravo abim, sağol...

-Hadi şimdi koşarak uzaklaşın buradan... Hadeee... Hadeee!!!

BENÇİN ÇOCUĞU RECEP...

Kamuran SÜNER

KİLİTLENME HADİSELERİ...

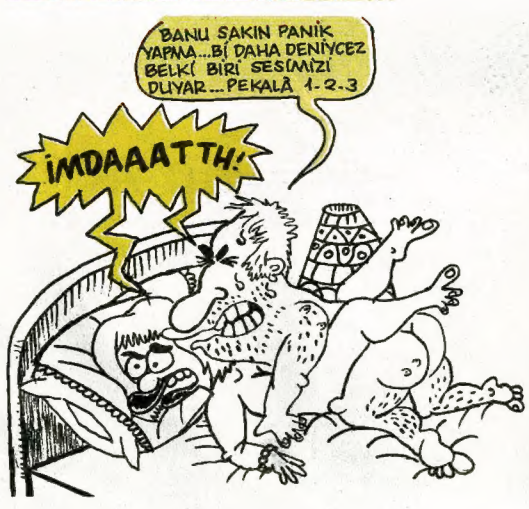

Umut SARIKAYA

HÜSEYİN MERAKLISI ADAM...

Alpay ERDEM

bir tür vahşetin çağrısı

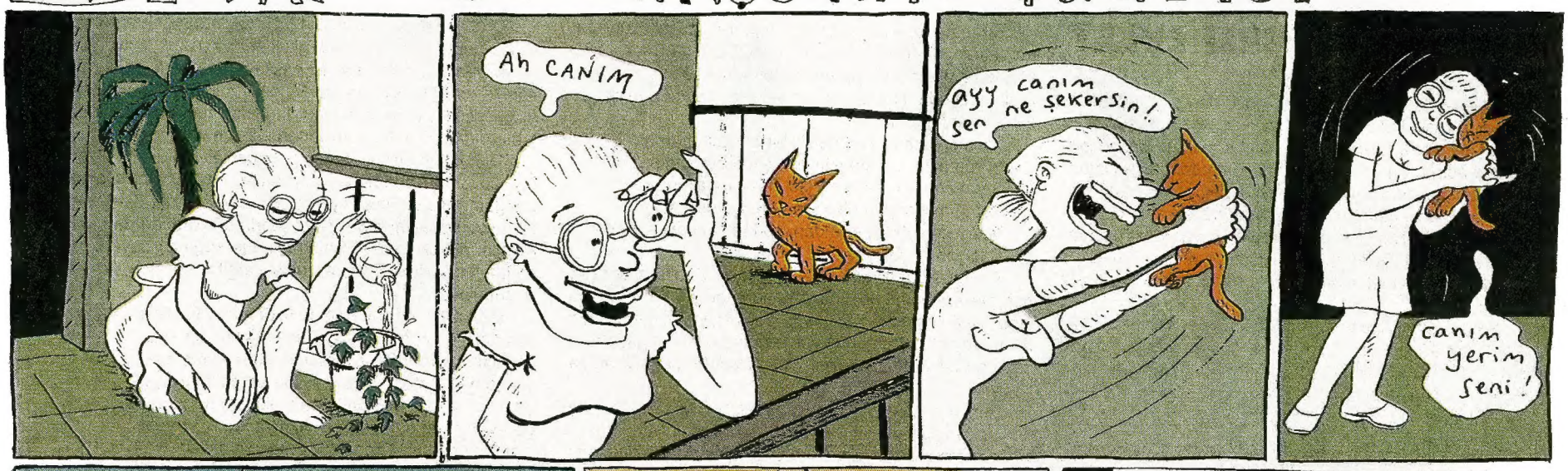

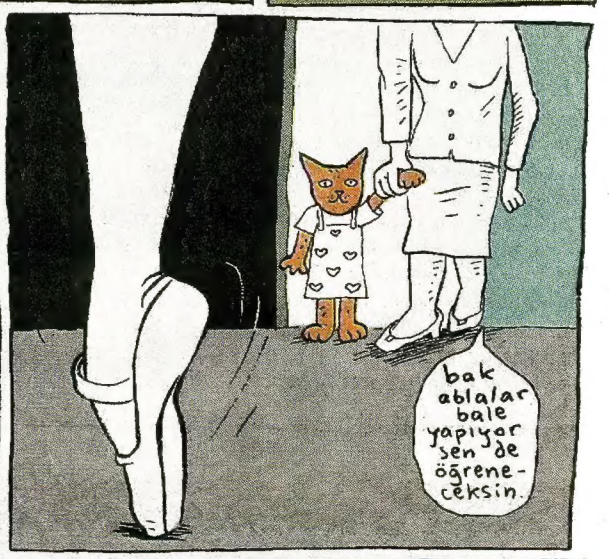

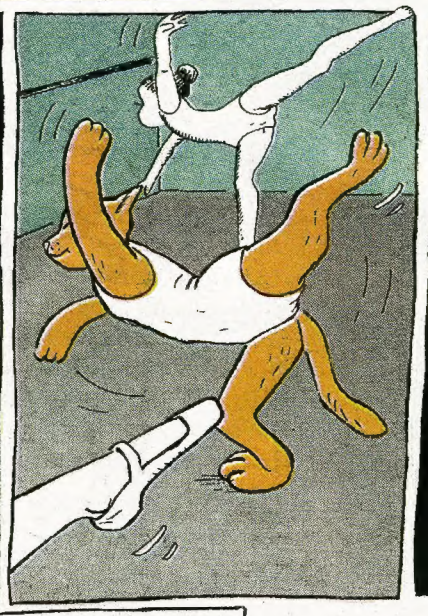

İşte o... aslında mutlu görünüyor..

VATANA HAYIRLI EVLAT

Geçen hayat; zalim, hırslı, gözü dönmüş ve katliam heveslisi olanlar dışında kimi sevdi ki, çocukları sevsin. Masumiyet bir külfettir çünkü. Masumlara sadece acınır. Bu acıma farkında olunmadan aşağılamayı da taşır içinde. Durup dururken, beleşten insanın - iktidarın kendisine olan güveninin biraz daha katmerlenmesini de sağlar. Tarih ise öylece bakıp durur, ağzı beş karış açık şekilde. Kazananlara övgüler düzer, yenilenler ve yenilmekten zevk alanları ise eski bir giysi gibi bir tarafa fırlatır.

Yaşadığımız hayatta en göze çarpan masumların ilki aptallarsa, ikincisi çocuklardır. Aptallarınki tahammül edilemez ve iflah olmaz bir masumiyet olduğu için pek aldırış edilmezken, çocuklardaki masumiyet sağından solundan kemirilerek, onlar için yapılanlar hayatın bir süsü olarak sunulur en sonunda.

Türk Edebiyatı'nın bazen irkiltici derecede maço olabilen yazarı Kemal Tahir'in roman kahramanlarına "keman çalan, sünepe" diye dalga geçirttiği Kazım Karabekir belki de sanatçı ruhlu olmasının etkisiyle Milli Mücadele sonunda anasız babasız kalmış çocuklar için çırpınıp durmuş, hatta bunun kitabını bile yazmıştı: Çocuk Davamız.

Aslında nasıl bir padişah olduğu hala tartışılan Sultan Abdülhamid, sadece yaşlılar için Darülaceze ve hasta çocuklar için Hamidiye Etfal Hastanesi'ni kurmakla kalmamış, kimsesiz çocuklar için Darülhayr-i Ali adında bir yetimhane de yaptırmıştı. Ermenilerin kurduğu yetimhanelerdeki misyonerlik faaliyetlerinin önünü almak için böyle bir işe kalkıştığı iddia edilse de, sonuçta Sultan Abdülhamid de bir insandır ve her iktidar sahibi gibi bir tutam hissiyat, bir tutam da politika katmıştır tüm yaptıklarına.

Sırf çaresiz ve masum oldukları için, doğal disiplin altına alınmaları gereken çocukların, 1.Dünya Savaşı sonrasında toplandıkları yetimhanelerde her sabah bayrak direğinin altında, sıraya geçmiş şekilde, bağıra bağıra söyledikleri ant şudur:

"Osmanlıyız ey kardeşler, birdir bizim yurdumuz.
Yürümektir, çalışmaktır padişaha borcumuz.
Şan vermiştir, şan almıştır şu heybetli ordumuz.
Yatağımız taştan olsa, yorganımız yapraktan.
Vazgeçmeyiz şu ordudan, şu kırmızı sancaktan.
Padişahım çok yaşa!"

Aradan neredeyse bir asır geçecek. Okullarımızda sabah merasimlerini gözünüzün önüne getirin. Yine sıradasınız, yine sahte bir ciddiyet içindesiniz, yine yanı başınızda bir bayrak, yine her an yumruğunu tepenize patlatacak ceberrut bir yönetici ve yine ant: "Türküm, doğruyum, çalışkanım,..."

Benim çocukluğum ve ilk gençliğim, fazla çaresiz ve bu yüzden çok şaşkın ve öfkeli insanların arasında geçti. Masum olduğumuz için, yoksulluğun ne denli belalı olduğunun farkına varamadık. Oyunlarımızdaki küfür ve şiddetin doğal olduğunu sandık, çıplak ayakla dolaşmanın, doğru dürüst bir çikolata bile yiyememenin zorunlu olduğunu düşündük. En önemlisi de kişiliğimizdeki keçeleşmeydi bana kalırsa. Örneğin 15-16 yaşında bir arkadaşımın, babasıyla aynı kumar masasında sabahlara kadar zar atmaları, hatta ara sıra küfürleşmeleri ayıp değildi bizim için. Bayram günlerinde, eli yüzü düzgün çocuklar lunaparka, sinemaya gider, biz ise elimize geçirdiğimiz üç beş kuruşla pavyonun yolunu tutardık. Orada tahta sandalyelere sıra sıra kurulur, birazdan sahneye çıkacak ve ağır ağır üzerindeki sutyeni ve külotu çıkarıp, hepimizi mest edecek geçkin pavyon yosmasını beklerdik. Bu da ayıp değildi.

O mahallenin çocukları 12-13 yaşlarına geldiklerinde evlerinden kaçtılar. Nereye gittiklerini, nasıl yaşadıklarını ne aileleri umursadı ne de başkaları. Kimileri erkenden döndü, kimileri yıllar sonra. Büyük şehirlerin tombalacıları, gaspçıları, esrar satıcıları, hırsızları hep bu insanların aralarından çıktı. Masumiyetten intikam aldılar.

12 Eylülün pişkin darbecisi Kenan Evren de çocukları çok severdi. Yaptığı yurt gezilerinde mutlaka bir Çocuk Esirgeme Kurumu'nu ziyaret eder ve mutlaka 8-10 masum çocuk başını okşardı. O şehrin bürokratları da buna karşılık olarak Evren Paşayı ellerine kağıttan bayrak tutuşturulmuş ilkokul çocuklarıyla karşılar ve yine onlarla uğurlarlardı.

Başka bir darbeci Talat Aydemir'in hatıralarında ise çok değişik bir çocuk var. Başarısızlığa uğrayıp da, idam cezasına çarptırılan Aydemir'in infazı sırasında vali, sıkıyönetim komutanı, infaz savcısı ve doktorun yanı sıra bir de Ankara Merkez Kumandanı olan bir general var. Ve bu general idamı seyrettirmek için yanında 11 yaşındaki oğlunu da getirmiş. O çocuk da masum aslında ve büyük ihtimalle hala yaşıyor. Sadece o değil, Cumhuriyet'in ilk yıllarında milli burjuvaziyi yaratmak için kolları sıvayanların palazlandırdığı şark tipi aç gözlü esnafların çocuklarının da bir kısmı yaşıyor. İrili ufaklı cezaevlerinde, karakollarda kendi çocuklarıyla yaşıt gençlere işkence yapılmasına izin verenlerin çocukları da yaşıyor.

Tüm çocuklar yaşıyor. Ve hepsi bir zamanlar masumdu. Önemli olan, bu sayıp dökmeye çalıştığımız çocukların arasında hangilerinin "vatana hayırlı evlat" olarak yetiştirildiğidir.

Masumiyet birazcık yaşını başını almış insanlar için hep külfet midir?

Altay MARTI

EMRE VE RİNAT

DERYA SAYIN

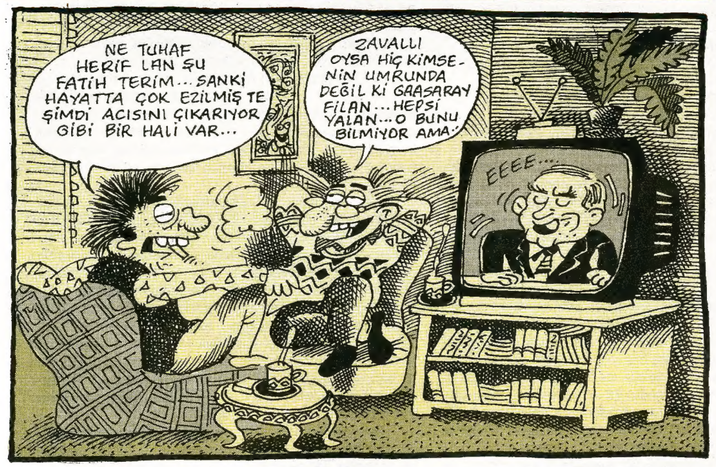

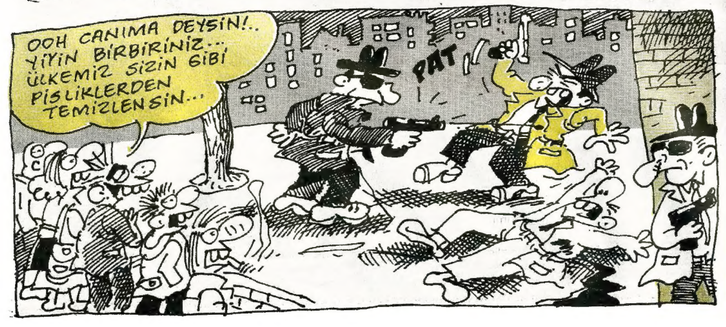

PSİKİYATR GÖZÜYLE **Prof. Dr. Edip KURUTUZ**

YAKIN GELECEKTE
BÜYÜK BİR DEPREM YOK

Başlığa çok yinelenen bir lafı yazacaktım, vazgeçtim. "Depremle birlikte yaşamaya alışalım!" Bana ziyadesiyle anlamsız geliyor. "Bir leoparla aynı kafeste yaşamaya alışın" demek gibi bir şey bu. Ama insanoğlu bu; alışıyor. Ona da alıştık. Ben hastalarıma daha farklı şeyler söylüyorum. "Korkmayın" diyorum. İstanbul'da yakın gelecekte deprem meprem olmayacak. Olsa da hafif atlatılacak. Neye mi dayanarak söylüyorum bunu? Bilgilerime ve sezgilerime dayanarak. Deprem uzmanlarının orada burada konuştukları gibi. Hem bir şey daha söyleyeyim mi? Hiçbirinin ruh sağlığını normal bulmuyorum şu deprem uzmanlarının. Hele "Deprem doğanın şenliğidir" diyerekten neredeyse zil çalıp oynayan biri var; durmadan gülüyor; gözlüklü, ablak yüzlü; adam düpedüz sadist. Bir tane daha var. "İstanbul'da en az 7.8 olur" diyen. Çocukluğunu bir araştırın onun; muhakkak oyuncaklarıyla köprüler, gökdelenler, şehirler kurup; halıyı çekerek hepsini bir anda yıkan marazi bir velet bulacaksınız. Fallik dönemde takılmış bir şahsiyet. Yazık! Yine de çekiniyorum. Depremden değil, "Deprem falan olmaz" demekten. Ya olursa! Benim evim iki katlı bir villa, yıkılmaz ama sorarlar adama: "Hani olmayacaktı?!" Yok canım, o hengamenin ardından kim kime, neyi soracak? Aslında pek de rahatlamasını istemiyorum milletin. Hasta sayım bayağı arttı. Gerçi işin parasında değilim. İstanbul kaldırmaz bu kalabalığı. Güzelim şehri son yirmi yılda mahvettiler. Korkarlarsa belki kaçarlar. Ama nerdeee?! Korku karşısında üç çeşit reaksiyon verir hayvan ya da insan: Kaçmak, saldırmak, donmak. Bizim millet genellikle üçüncüsüne eğilim gösterir.

Ben en çok devletin yıpranmasına üzülüyorum. Bizim millet alışıktır sırtında devletle dolaşmaya, sırtında devletle yatmaya. Yer sarsıldı, bir an düştü ya devlet tepelerinden; bağırmaya başladılar: "Nerede bu devlet!" Bereket çabuk toparlandı devlet. Doğrular bir kere daha ortaya çıktı: Devleti küçültmek lazım. Bir tek silahlı güçleri kalsın, büyük bürokratlar, DGM'ler falan; gerisi zaten işlemiyor. Sağlık kesimi ne yapsa yaranamaz, öğretmenleri dinleyen kim. O halde devletin üstünden alacaksın tüm görevleri. Herhangi bir kriz anında vatandaş bağırabilir mi bu durumda, görün. "Nerede Sabancı, nerede Koç, nerede Alaton, nerede Telsim, nerede Shell?" diyecek halleri yok. "Nerede Coca Cola, nerede Mc Donald's" diye haykırmaları zaten o afet halinde anlamsız kaçar. Ne olur o zaman? Devlet yıpranmaktan kurtulur.

Artlamlarımızı alalım. Madem önlem alamıyoruz milletçe; ısrara ne gerek; artlamlarımızı alalım. Fay hattına yeni fabrikalar kuracaksak sağlam kuralım. Çevresinde büyüyen kentlerde yaşayanlar da artlamlarını alsınlar. Binaları sağlamsa yıkıp yenilerini yapsınlar. Bunun için paraları yetmez deniyor. Paraları yoksa devlet ne yapsın? Her şeyi de devletten beklemeyelim artık. Devletimiz zengin değil; zengin olsa zaten bunlar gelmezdi başımıza. O halde elimiz kolumuz bağlı oturalım mı? Hayır. Devletimiz fakirse, biz kişisel olarak zenginleşelim. Ben hastalarıma hep bunu söylerim. Dinlerler beni. Dinlemezlerse daha fazla gelemezler zaten.

Dün televizyonda da söyledim. Kimin ne zaman öleceği belli değil. Televizyonda parasızlara hitap ederim daha çok. O fakir halkım ağzımın içine bakar benim, uyar sözlerime. Zenginler öyle mi? Çuvalla para dökmedikleri hiçbir şeyi ciddiye almazlar. Evet, şöyle derim: Herhangi bir şey yapamıyorsanız, bari korkmayın. Şu ölümlü dünyada her gün ölüm korkusuyla yaşamaktansa, ne kadar günümüz kalmışsa onları huzur içinde geçirmek herhalde çok şeyden önemlidir. Sözümü unutmayın. Samimi olarak ifade ediyorum; bilgilerime, sezgilerime dayanarak: Yakın gelecekte büyük bir deprem yok!

KAAN ARSLANOĞLU

ufuk uyanık

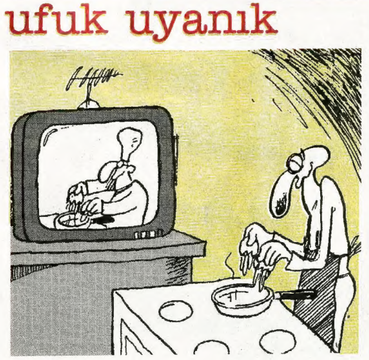

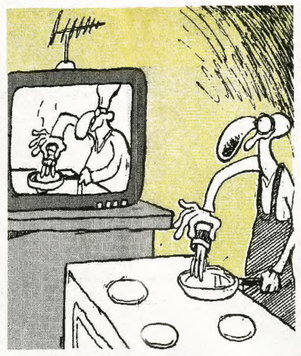

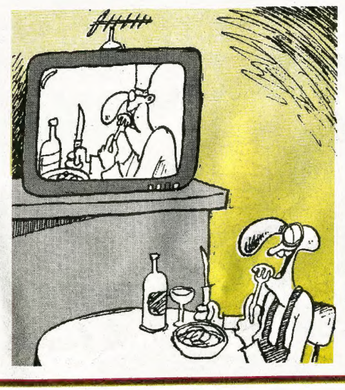

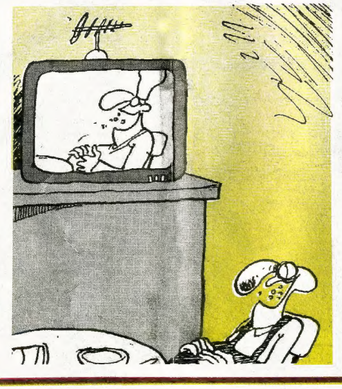

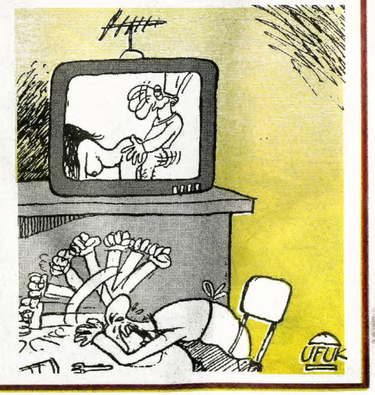

GRUP PERİŞAN Aptülika

İNADINA "UMUT"

Grup Perişandaki gibi, bu köşede de bir giriş yapmak istiyorum. Her iki bölümde de aynı yaklaşımda bulunmamı "günü kurtarmak" diye düşünmeyin; bu bir heyecandan kaynaklanıyor. Uzun bir süredir, mizah dergilerindeki soluktan uzak yaşamak, bu yeni buluşmada özlemleri depreştiriyor.

Duyduğum bu heyecanı, "Dinozor" çıkarken de hissetmiştim. Kuruluşunda yer almaktan çocukça gurur duyduğum bu dergi bu gün yok. Ama o derginin çıkış arifesini çok iyi hatırlıyorum. Bugün Solak'ın çıkmasından önceki haftayı da aynı duygularla yaşıyorum. Bunun ismi umuttur. "Umut fakirin ekmeği" demişler. O EKMEK İYİ Kİ VAR!

Günümüzde umut dinozorca bir kavram. Oysa bitirdiğimiz Yirminci Yüzyılın başlangıcı insanın ufkunu genişleten, umutların yeşerdiği bir yüzyıldı.

Bunları söylediğim için "hey gidi günler, hey!" ya da "nerede eskiler" gibisinden naftalinli, nostaljik bir yaklaşım değil.

Bundan sonraki yüzyılda hiçbir şey olmayacak gibisinden bir düşüncem yok. Ama umut bizden alınmış bir lüks...

Yeni bir bin yıla başlarken umut yok gibi... Bu bize sömürgenlerin sunduğu bir yıkım. Zafer çığlıklarımız da kendi yıkımımıza alkış tutmaktan ibaret.

Yeni bir yüzyıla başlarken umutsuzluğumuzu simgeleyen metafizik güçler. İnsana ait ne varsa yetersizliğini, hiçbir şey başaramamazlığını vurgulamak. Son aylarda yaşadığımız dehrem korkusunda bile bilim adamlarına, müneccim misali yaklaşmak, bize sunulan büyücülerden medet ummaktan farklı bir şey değil.

20.yy'ın başlangıcında yer alanlara baktığımızdaki gördüğümüz umuttan bugünlerde eser yok. Sadece 2 rakamının yanına 3 tane sıfır gelmesine yüklediğimiz bir böbürlenme ve gizli güçlerden medet umma hali. Sanki bütün dünya ilkel bir kabile ve tapınılan totemler... Bir bilim insanına sorduğumuz soruda bile bu gizli. O sorular ki "İstanbul'da deprem olur mu?"dan ibaret değil mi? Sonuçta beklediğimiz bilim insanı "Yok, deprem olmayacak" dese içimize su serpilecek, rahatlayacağız. Hep beklediğim kabilenin büyücüsünün gizli gücü. Wahşi kapitalizmin kendi yıkımında bize sunduğu çaresizlik bu... UMUT YOK! GELECEK YOK! Eee ne var ki? İtaat et, gerisine karışma ve benim için tüket, tüket, tüket...

Umut, "dinozorca" bir yaklaşım haline gelmiş. "Ütopya" da aynı durumda. Sömürgenlerin bize sunduğu dünya bu: Umutsuz, hayalsiz, ütopyasız. Etrafımızı sarıp sarmalayan Hollywood sinemalarına bir bakın; hayal kurma fukarası senaryolarla dolu.

Şimdi yeni bir mizah dergisine başlarken, bize sunulan umutsuz, hayalsiz, ütopyasız dünyayı tersine çevirme umudu da doğuyor. SOLAK bu umudun ismi gibi bence...

Belki de doğrusu umutsuz mizah dergisi olmaz...İşte bu ilk sayıda bu umudu yükseltmek için sizin de elektriğiniz gerekli.

6.ÖLÜM YILDÖNÜMÜNDE FRANK ZAPPA

Bu anma köşesini, Solak'ın Aralık ayının başında çıkacağını düşünerek hazırlamıştım. Derginin çıkış tarihi bir hafta ileri gidince bu anma da rötarlı oldu.

4 Aralık 1993 yılında FRANK ZAPPA'yı kaybetmiştik. Rock tarihi içinde bir fenomen konumunda değerlendirilen büyük bir müzisyen.

1941 yılında Baltimore'de doğan Zappa, ilk grubunu "Blackouts" adıyla kurmuştu. Bunu "Soul Giants" ve "Mothers" isimli gruplar takip edecekti... Sonra bu grup efsanevi "Mothers of Invention" halini alacaktı.

Tuhaf sözleri, deneysel müziği ile Zappa, underground bir dinleyici kitlesine sahipti.

52 yaşında kanserden ölen Zappa, hayattayken 60 albüm çıkartmıştır. Ölümünün 6. Yıldönümünde Zappa'yı zorunlu saygı ile anıyoruz.

SÜLEYMANBEY ÇOCUĞU ...

Ömürden Bakaçhan

Güneşli bir gün, orta şekerli bir hava, insanlar toplyekün sokakta...

KOSKOCA GALAKSİNİN YAPAYALNIZ İNSANLARINDAN BİRİYİM. EZİLİYORUM, BÜZÜLÜYORUM, SU HALKIMIN HALİNE BAKIP BAKIP ÜZÜLÜYORUM ... FUKARALAR... PROTEİNSİZLİKTEN KAVRULUK, KIVRIK TİPLER OLUP ÇIKMIŞLAR, PİCASSO'NUN TABLOLARININ ADSIZ KAHRAMANLARI OLMUŞLAR ...

AHA İŞTE KÖŞEDE BİR AMERİKA ÖZENTİLİ BİR SİMİTÇİ YANINDA DA KARPUZCULUKTAN PEZEVENKLİĞE TERFİ ETMİŞ BİR YURTTAŞ HEYHAT!. SEN BENİM AKLIMI KORU YARABBİ, SENSİN RAHİM, SENSİN KERİM ...

HADEE! SİMİT! SİMİT! MİSTİR SİMİT! MİSTİR SİMİT!

GEL! KARIYA GEL! İSKMECE BUNLAR İSKMECE BUNLAR! KAN ÇIKMAZSA PARA YOK!..

BABA! BEN DE BÜYÜNCE ORAL ÇELİK GİBİ ÖNCE Bİ GAZETECİ CİNAYETİNE BULAŞIP SONRA BİR REVÜ KIZINA TECAVÜZE YELTENEBİLECEK MİYİM ACABA?.

YAPARSIN TABİİ EVLADIM, SENİN ONDAN NEYİN EKSİK...

ETRAF KAN, KİN, İNTİKAM, ŞİDDET DOLU!.. EN İYİSİ UFAK EVİME, YUVAMA KAÇAYIM..!.

ALLAH SİZİ YARGISIZ İNFAZDAN KORUSUN..!. ALLAH SİZE GAYRİSAFİ MİLLİ HASILADAN DAHA ÇOK PAY VERSİN..!..

SÜRPRİİİZ!

MERHABA HAZIM ..!..

FAKAT SİZ KİMSİNİZ? ADIMI NEREDEN BİLİYORSUNUZ?

BİZ, ONLARIZ, DEVLETİN İÇİNDEYİZ DERİNLERDE BİR YERDEYİZ ...

SENİ UZUN ZAMANDIR İZLİYORDUK - İYİ BİR VATANDAŞSIN ...

BÜTÜN ÖZELLİKLERİNİ EZBERLEDİK, AYAKKABI NUMARANI BİLE BİLİYORUZ...

TAMAM DA NE OLACAK ŞİMDİ?. BIRAKIN DA EVİME GİDEYİM ... KÖPEĞİM VAR EVDE, İSMİ HOŞT/ AÇIKMIŞTIR ŞİMDİ ...

HOŞT DİYE DE KÖPEK İSMİ Mİ OLUR LAN?. BU HERİF KEŞİN GİZLİ ÖRGÜT ÜYESİ...

TIRSMA CANIM ... BUGÜN SENİN DOĞUM GÜNÜN DEĞİL Mİ?. SENİ ŞEFKATLİ KOLLARIMIZLA SARACAĞIZ BAK PASTAN BİLE HAZIR ... HEM DE ÇİLEKLİ ...

NNNN

Bu bir pastadır...

BEN Mİ KESEYİM, SEN Mİ KESMEK İSTERSİN ?..

SLAP

AY AMAN! O DA NE?..

NE OLUYOR? NEDİR BU?..

EE! DEVLET BU!.. SEVER DE, DÖVER DE, ANTRENMANA İHTİYACIMIZ VAR ... BİR ÇEŞİT FAİLİ MEÇHUL CİNAYET PROVASI YAPACAĞIZ!...

YAPMAYIN ... ÇOK GENCİM ... HEM EVDE KÖPEĞİM VAR, İSMİ HOŞT, AÇIKMIŞTIR!

BAŞLATMA LAN KÖPEĞİNDEN ...

AÇIKMIŞSA AÇIKMIŞ, BİR DOYURAN BULUNUR ...

ALLAH HER CANLININ RIZKINI VERİR ...

Hazım kurşunlar arkasından peşi peşine gelirken, kendisini kurtaracak bir yer bulur.

BÜYÜK ŞANS, BÜYÜK ŞANS İNSAN HAKLARI DERNEĞİ, HEMEN KAPAĞI ATMALI ...

İNSAN HAKLARI..

SWISS

SWISS ÇAKISI..

AAA! OLAMAZ

ZIBAMI!

KAYIP

Ruhi

KAYBEDİLDİ

Ruhi 1933-1999

KAYIP

Unutmayacağız..

Halk Hikayeleri

Hazım&Erdoğan

KAİNATIN EN FELSEFİ KADINI: OROSPOFONES

Rinat

HAYAT NE OLUYOR SANA

Dr. Martinez

KOPİL

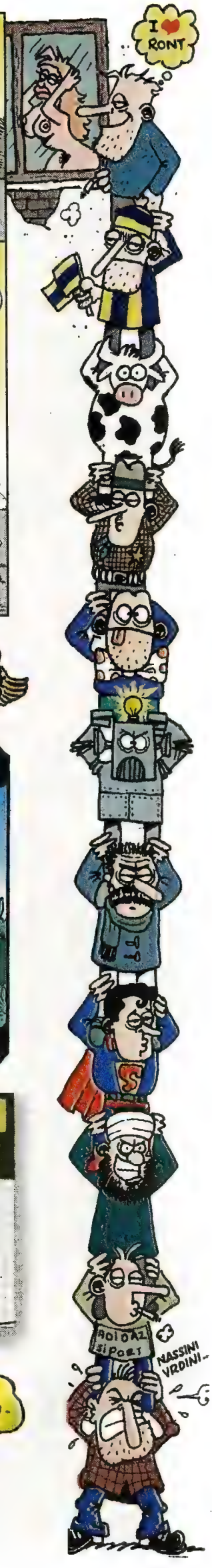

Kamuran Süner, Mertun,
Egemen, Emre Bayram

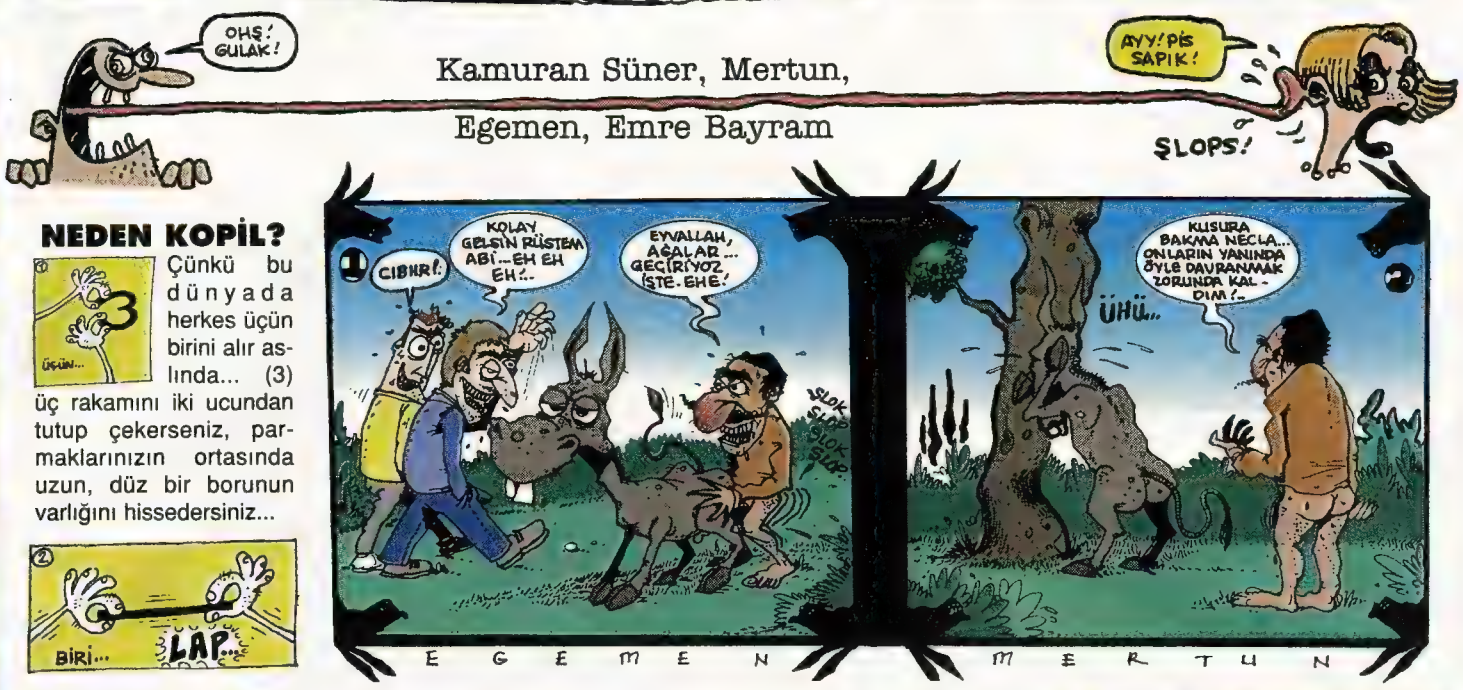

NEDEN KOPİL?

Çünkü bu dünyada herkes üçün birini alır aslında... (3) üç rakamını iki ucundan tutup çekerseniz, parmaklarınızın ortasında uzun, düz bir borunun varlığını hissedersiniz...

DENYO AİLESİ (Sizi tutkuyla sarar)

Egemen

KOYUN KEMAL'İN GÜNLÜĞÜ

Sevkili Günlük
Bu gün Hep ot yedim!!!
Sevgiler... ARALIK 99.
k.K.

İnsanlık tarihi boyunca anlaşılamayan adam CELAL ile kankası EDİP

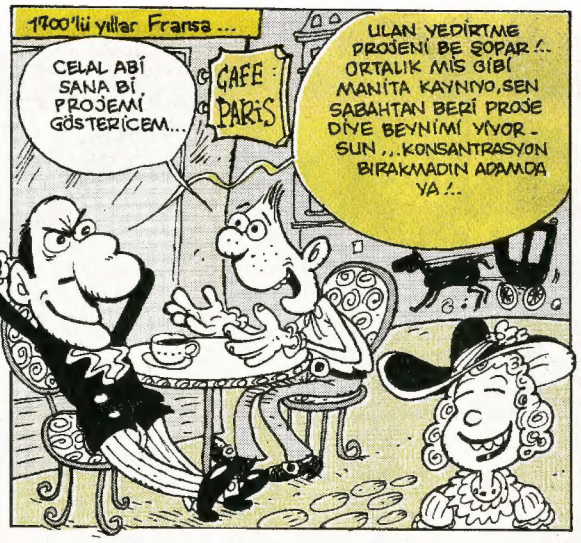

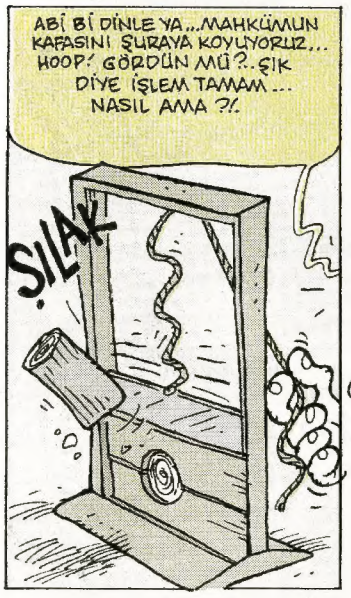

ALEM HAYVANLAR

ALPAY ERDEM

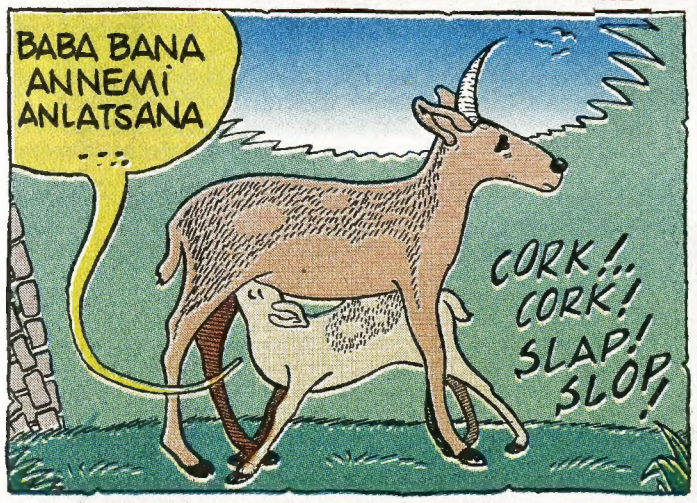

ÖN BİLGİ: Yetişkin erkek kediler, genç erkek kediler işi öğrensinler diye bir kerecik düzüverirler...

• Bu hayvanı kösemi, şu an askerliğini yapmakta olan süper komik adam Emrah Ablak'a adıyorum...

SANAL ÇET'İŞMELER

-Leayyn!
-Ay!
-Napıyon gız bu saatte?
-Baba yaa! Ödümü pörtlettin...
-Zıçtırma zibidi! Uyutmadın gitti... Gicenin yarısı ne bu tıkır tıkır?
-Çet yapıyorum çet. Elektronik sohbet...
-Öyle mii? Ben de lüzumsuz bişey sandıydım.
-Dalga geçme baba yaa!
-Elimin tersiynen vurdum mudu görürsün dalgayı! Karın doyuruyo mu bu çet sen ondan haber ver... Hadi yatağa!
-Nolur 5 dakka daha babacım. Babacım, babacım, babacım...
-Dur gız mıncıklama!
-Bicik, bicik, bicik!
-Len dur gıdıklanıyom! He, hü!.. Tamam tamam sana 5 dakka müsaade...
-Aslan babam bee!
-Kiminle sohbet ediyon bari?
-Beterböcek 76'yla...
-Ho???
-Yani takma adı bu...Çet'te gerçek isimler kullanılmıyo. Mesela benimki prenses 99...
-Fesüpanallah!.. Peki nası duyuyon bu bitliböcüğün sesini?
-Çet'te ses yok babacım... Yazıyorsun, şu düğmeye basıyorsun, karşı tarafın ekranında görünüyo...
-Dur bakıyim! yoksa bu bittliböcük erkek mi?
-Erkek, ama bu sanal ortam sohbeti bişey olmaz.
-Sen öyle san benim eşşek gızım. Sanal ortamda pişer, anal ortama da düşer...Çekil bekiim şu bitli ne yazmış?
-Lütfen baba!
-Çekil gız!..."ben döğme hastasıyım Pirenses 99. Gasığımda akrep dövmesi var. Tanışırsak sana da gösteririm"
-Baba okuma yaa!
-Sus Önce bitliye cevap yazıiim, seninle sonra ilgilenicem. Hımmm!önce yazıyoruz;
"E-mu-ğa go-du-mun bit-li bö-cü-ğü. Ben pi-ren-ses-99'un ba-ba-sı kı-rık. Kı-ra-rım ka-fa-nı, a-ya-ğı-nı denk al. Not: Ben de döv-me hasta-sı-yım. Ka-sı-ğım-da sal-la-nan o-dun-la sü-la-le-ni döv-me-ye geli-yo-rum"
Sonra şu düğmeye basıyoruuuz. Hıh! Bitlinin işi tamam. Sen de şu banyoda ki hortumu kap, yanıma gel bakiiim...

Tolga ÖZTÜRK
sana_bishi_olmasin@hotmail.com

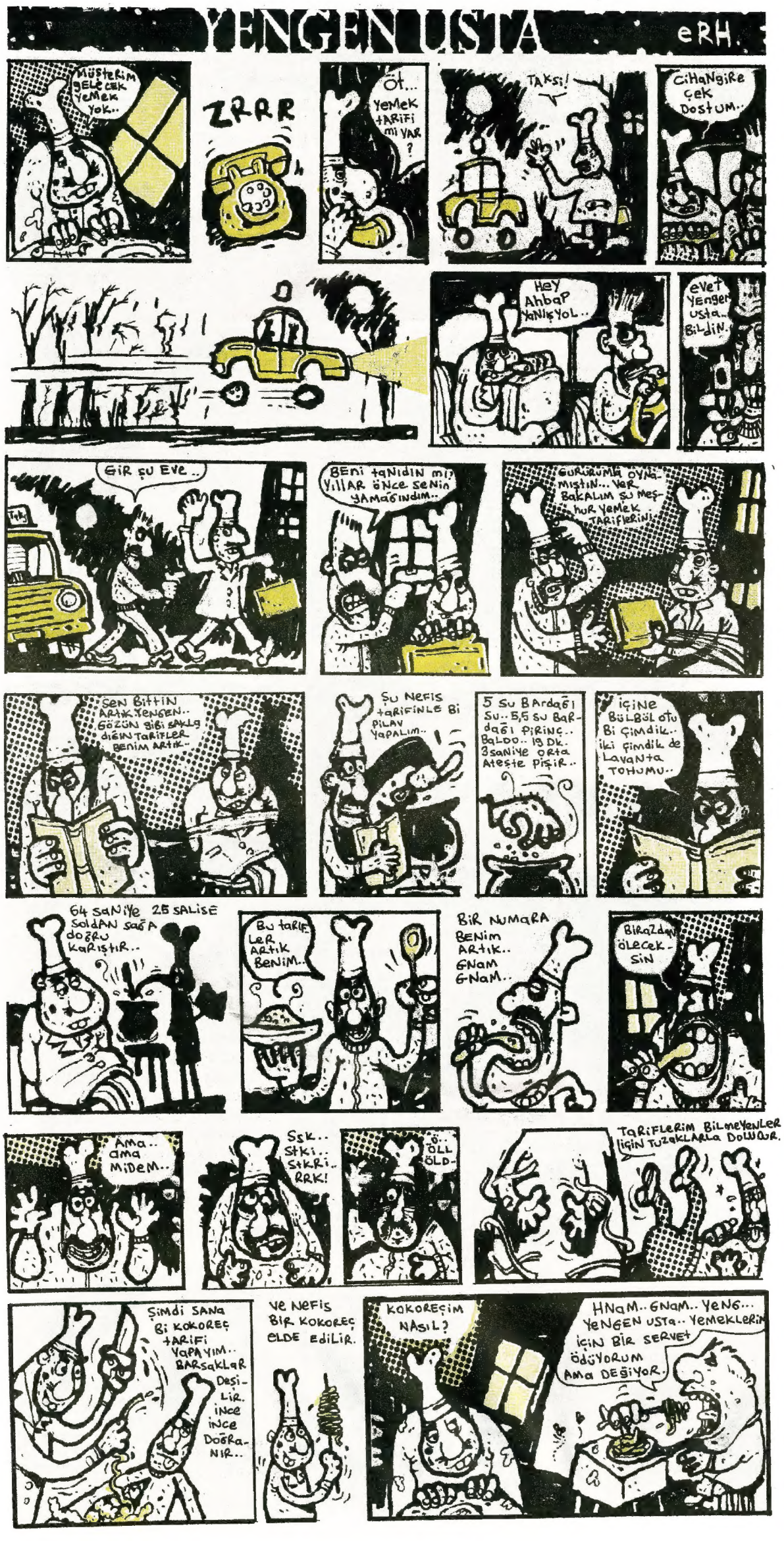

JACKIE BROWN'IN KIZLIĞINI KAYBETMESİ HADİSESİ YA DA KARINCAYİYENLERİN ORGANİZE SUÇ DÜŞKÜNLÜKLERİ

-"İyi bir 45'lik versene ordan!"
Çıkarttı, tezgahın üzerine koydu.
45'liği görünce kendimi daha huzurlu ve daha güvenli hissettim. Uzandım, usulca dokundum. Gıcır gıcırdı. Tezgahtar oğlan:
-"Yeni geldi" dedi, "Eşi benzeri yok!"
-"Belli" diye mırıldandım. Uzun zamandır aklımdaydı bir 45'lik almak. Sokakta her şeyin bozulduğu, tehlikenin kol gezdiği bir zamanda şüphesiz herkesin bir 45'liği olmalıydı kendini koruyabileceği. Herkesinki benimki gibi 45 santim olmazdı ya!
-"Dandik değil. Tüm aksamı eski model ama günümüz teknolojisine uygun. Müzeyyen Senar marka. Güçlü bir 45'lik. El altından satıyoruz. Şimdilik ruhsatı yok."
-"Kullanım kılavuzu?!"
Alaycı gülümsedi oğlan.
-"Abi, yani bilmiyor musun nasıl kullanılacağını?!"
-"Ben, şehir serserisi değilim hergele. Orospu çocuğu hiç değil. Her önüne gelen 45'liğini uluorta kullanıyorsa, içindeki aşkı hisli-hissiz herkese açıyorsa, bir zamanların 'Bu şarkı bizim şarkımız olsun.' sözü bozulmuşsa, sebebi ben miyim?! Ha?! Sen, kullanım kılavuzunu ver bana. Bu 45'lik nerelerde kullanılır, hangi ortamın raconudur, neye hitap eder; bilelim, ona göre davranalım, ona göre örgütlenelim."
Oğlan yine tezgahın altına eğildi ve birkaç kağıt parçasıyla doğruldu.
-"İşte" dedi. "Nihavend... Fakih Özlem ile Muzaffer İlkar imalatı. 'Şarkılar seni söyler' namıyla anılıyor. Bir çok operasyonda baş tacı ediliyor."
Kağıtların üzerindeki noktalara çevirdim bakışlarımı. Çok teknik konulardı bunlar benim için. Ama olsun, herşeyi aslına uygun yapmalıydım. Belki de buraların tek gangsteri ben kalmıştım artık. Romantik, çaresiz ve coşkulu. Zaman zaman osuran ve kendi osuruğundan nem kapan bir gangster!
-"Kız gibi bakın buna" dedi oğlan. "Narindir. En küçük çizikte işe yaramaz olabilir. Hoyrat kullanılmamalı."
-"Yerli malı. Yabancı yok mu?!"
-"Yabancı 45'likler gözden düştü. Bu aralar hep bizimkiler aranıyor."
-"Geçmişi seviyor millet!"
-"Efendim?!"
-"Yok bir şey. Umarım bozuk falan değildir?!"
-"Hayır efendim. Az kullanılmış, eski sahibi işinin uzmanı. Neredeyse çıplak elle bile tutmamı!"
-"Azılı bir aşk katiliydi belki de! İz bırakmaktan hoşlanmayan biri."
-"Kim bilir!"
Dayanamadım.
-"Sende yok mu böyle bir şey?! Gençsin. Başın her an derde girebilir, bir aşk skandalına karışabilirsin. Nasıl koruyorsun kendini?!"
-"Bizim kuşak lazerci" dedi oğlan ve eliyle lazeri gösterdi. Hiç değilse kaset, CD tipi aletlerden uzak durmayı becerebilmişti.
-"Çok zaman önceydi. Taş plak denilen güçlü bir silah vardı delikanlı. Vurdu mu oturtan cinsten bir şeydi o, sizler pek bilmezsiniz."
-"Babamın silah koleksiyonunda görmüştüm birkaç tane" diye atıldı oğlan.
-"Güzelce sar şunu. Dışarıda biri görsün istemiyorum."
-"Haklısınız efendim."
45'likle birlikte eve geldim.
Alt kat komşumun tavsiyesiyle gitmiştim o dükkana.
Şehrin izbe bir yerinde izbe bir duygunun eşiğinde, belli ki yalnızca benim gibi hayatın günlük koşuşturmalarından sıkılmış, kendine biraz anlam arayan, kendini biraz olsun kurtarılmış hissetmeyi planlayan insanlar içindi o dükkan. O, ikinci el 45'lik satan silah dükkanı. 45'liği paketten çıkarttım. Masanın üzerine koydum. Her an patlamaya hazırdı. Her an içindeki melodiyle birini öldürebilirdi. Kimin içindi bu 45'lik?! Ömrüme dağılmış kırık dökük sevgililer için mi? Yarım bıraktığım, yarım bırakmak zorunda kaldıklarım için mi? Söylenmesi unutulmuş sözler, edilmesi can yakan itiraflar için mi? Tutukluk yapan, takılan bir 45'lik hangi masumiyetleri kurtarır ki? Sözcükler midir tutukluk yapan, takılan?! Yoksa hayatlar mı? Kadınlar mıdır bir 45'liğin namlusundaki kurşunlar, yoksa erkekler mi? Kahramanlar mıdır 45'liği çeken, yoksa korkaklar mı?

"Şarkılar seni söyler,
dillerde name adın.
Aşk gibi, sevda gibi
huysuz ve tatlı kadın.

En güzel günlerini,
demek bensiz yaşadın.
Aşk gibi, sevda gibi
huysuz ve tatlı kadın."

Önce kuvvetli bir içki hazırladım kendime, bir dikişte içtim namussuzu. Sonra...sonra... yerleştirdim 45'liği pikaba. Yaklaştırdım şakağımı. Bastım tetiğe, 45'liği ateşledim.

Küçük İSKENDER

BIKKIN AŞIĞIN GÜNCESİ

Emniyet şeridinden gelip önüme geçen araç sürücülerine sövmek yasal hakkım olmalı diye düşünürken irkildi. Onu irkilten şey karısının sutyenini çözerek serbest bırakıp ağzına dayadığı iri göğüsleriydi. Bundan duyduğu rahatsızlığı daha

önce onunla konuşmak istemiş fakat suyun altında olduğundan başaramamıştı. Tatilde evde, işte, havuzda, her yerde karım dediği bu kadının tacizine uğruyordu. Kadın doymak bilmiyordu. Tüm bunlar bir yana, oral seks yaparken ağzını şapırdatması adamın tüylerini diken diken ediyordu.

Damarı

PARTY

Açlığa **DUR** diyelim. Cinsel açlık çeken kardeşlerimize katkı amacıylan guşluk vaktına gaden aşk dansı!

AÇIK BÜFE

Parti boyunca cinsel açlık çeken -**öncelikle kadın**- argadaşlarımıza açık büfe servisi. Her türlü pozisyon, fantezi ve grup organizasyonu...
NOT: Her türlü protez ve sesks oyuncağı mevcuttur.

İNBE HAKEM NECATİ

Egemen

DUYURULAR

Özgürlük ve dayanışmanın sesi her cumartesi bayiilerde...

Emek evrenseldir...

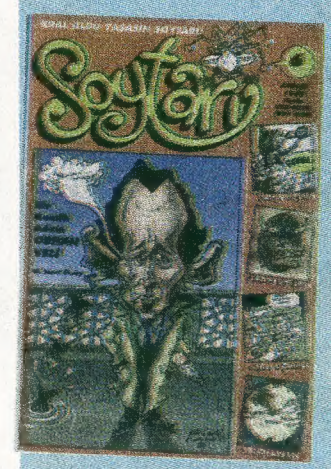

KRAL ÖLDÜ YAŞASIN SOYTARI!
Aylık mizah dergisi ARALIK SAYISI BAYİİLERDE

KÖPRÜALTI HEAVY METAL her cumartesi BAYİİLERDE

KOMİK SOLAK

17 Aralık Cuma 1999
Sayı: 1

Siyah Ajans adına
İmtiyaz Sahibi ve
Sorumlu Yazıişleri Müdürü:
Ömürden Bakaçhan

Bilgisayar Tasarım: Tamer Önder
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Satış: Kemal Can Kerse
İşletme: Cem Gürel
Müessese: Turgut Yüksel
Dağıtım Sorumlusu: Cevdet Kılıç
Baskı Sorumlusu: Zafer Gezgin
Muhasebe: Ercan Remzi Uğur
Tel: 292 53 05 **Fax:** 292 53 09
E.mail: solak2000@superonline.com
Baskı: Çağdaş Matbaacılık
Film çıkış: Teknik Çözüm
Dağıtım: BİRYAY
Adres: İmam Adnak Sk. Çağatay İşhanı. 17/21
80800 Beyoğlu İST

ŞAKASI BİLE KOMİK
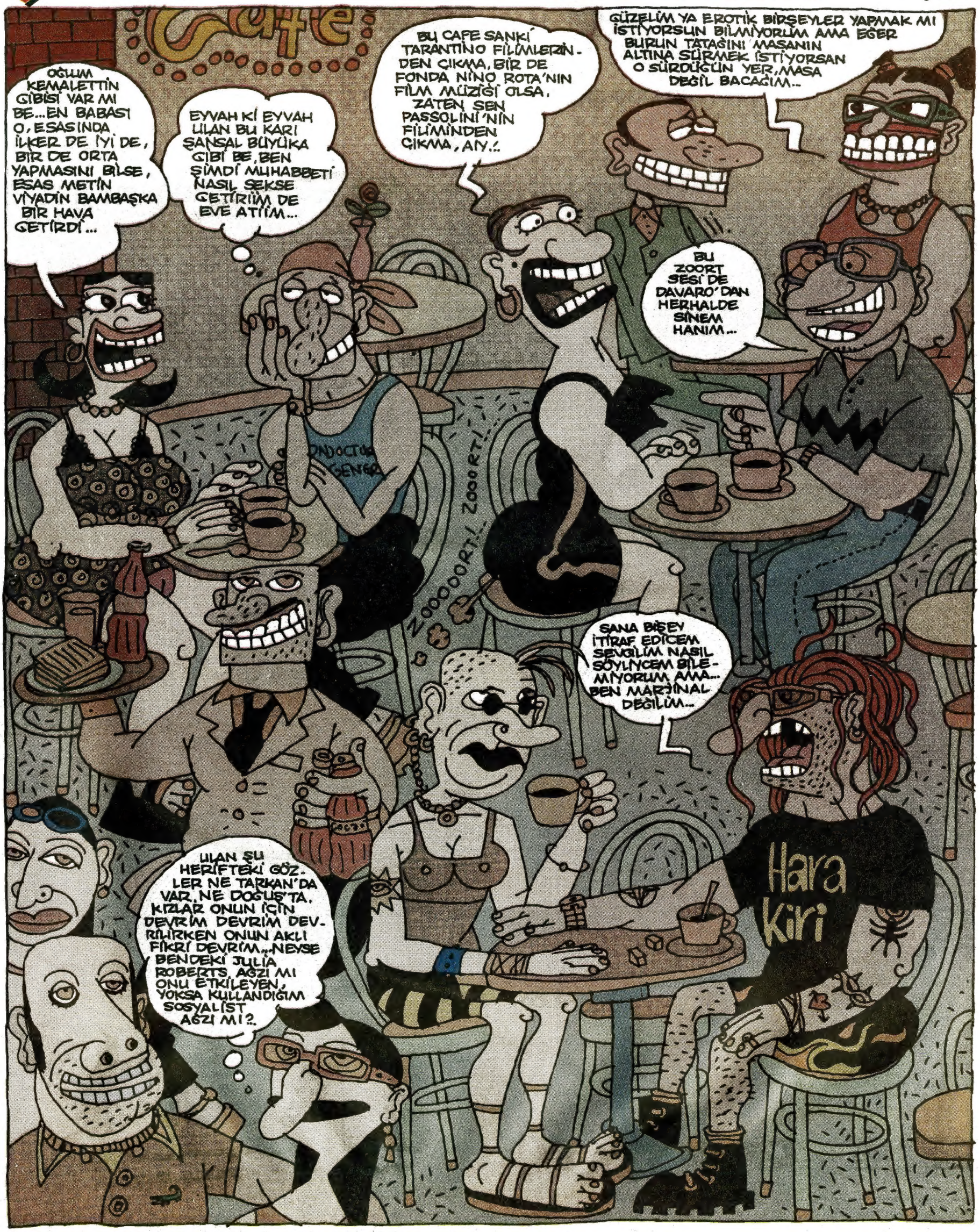
Birol Bayram